

610.Mörka hörn i din själ.II.

Ett horn av mörkret_en del av ljuset. k 2

Havs eller ocean kust...En grupp av människor.Vid första anblicken verkar det som om de alla är män.Men efter en närmare titt,flyger oavsiktligt ordet som alltid skakade hans sinnesro...Kvinnor!

Indigofärgade klänningar framhäver hudens blekhet.Av det suddas deras personliga uttryck i långsträckta ansikten ut. Och bara en brinnande feber i sorgsna ögon,skiljer den gemensamma sammanhållningen.I mitten av denna process stack tre nyfödda huvuden ut ur en taggig kaktus. Från mitten av kaktusen sträcktes remmarna.Deras ändar var fästa vid kvinnornas vänstra handled.Från höger axel syntes en kraftig automatkarbin.Tung som gatsten, hängande från skarpa axlar mot en spinkig bröstborg.

Vattnet är upphetsat,översvämningar med vågor den vidsträckta stranden utan slut.Värme absorberar fukt. Luften vibrerar av torrhet.En illusorisk syn skapas av figurerernas konturer.De svänger som en kläpp i en gjutjärnklocka,framåt,bakåt,till vänster och höger. Och sedan en lång stillhet.Sandstranden är ren,ren, gyllene och lämnar inte något spår förutom spetsliknande skum av saltvatten.

Och hela bilden närmar sig ett vitt hus.Här är de, väldigt nära...simmar in i rummet,där hans första nattskift ägde rum.Av förvirring flämtade den mullige mannen.Djup suck avrundade alla gropar i hans kropp, rullade upp till ögonen och bredde ut dem till det yttersta så att de började likna två stekta ägg i en stekpanna.

Plötsligt bröt sig någon loss ur gruppen.Så vig!Grep sanden med sin klo och kastade den med all kraft i hans ögon.Heta,prickiga sandkorn brände ögonhålan.Han skrek av smärta och började gnugga ögonen hårt med handflatorna.När han öppnade dem igen,tycktes allt vara på sin plats.Han låg fortfarande på en träbänk,och endast

skärmarna var likt bläckets rums mörker.

"Han kommer inte alls ihåg...när han släckte dem...

Fan det!

Förbryllad,smackade han med torra läppar och reste sig lite.Hans frånvarande blick gled mot golvet därefter mot dörren.Den var öppen.På den motsatta sidan av korridoren, nära serverrumsdörren fladdrade en lysande fläck likt ånga. Från det kom ett konstigt ljud.Under inverkan av DET,gled han ner från träbänken och av någon anledning kröp ut ur rummet.Övervinnande motviljan sträckte han ut sin hand och petade med finger i den.Den fladdrade.Han lutade sig tillbaka.Den obegripliga följde hans rörelse och fastnade hastigt på hans hand.

I förlägenhet muttrade han,"Stopp!Som jag minns skämde jag inte bort mig med något innan nattsiftet.Allt detta borde vara en hallucination som förvirrar mig lite ... Men Vilka inbillningar!!!Jag har inte ens misstänkt att de kan vara i mig! Det är roligt...ja...våldigt skapande roligt."

Och hans blick fokuserades... ytterst...noga...

f.f tbc

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lollitta med Poeter.se id #44061 innehar upphovsrätten